

Nagy Dénes

ZSERBÓ

Sziasztok! Én Dénes vagyok. Miután beköltöztünk az új házukba majdnem rögtön megkaptuk a legnagyobb ajándékot: kistesóm született. Olyan pici volt, hogy egy tenyeremmel meg tudtam volna fogni. De persze mi még nem emelhettük fel őt a testvéremmel. Szerintem egy gyönyörű nevet adtunk neki: Júlia. Miután Julcsi télen betöltötte az egyet elkezdtünk gondolkodni a következő „gyerekekben”: egy kutyában. Nálunk egy kutyus olyan, mint egy negyedik gyerek. Nagyon szeretjük őket.

Február végén amikor a hó olvadni kezdett és az első hóvirág lassan elkezdett gyökeret eresztetni anya éppen a facebookot pörgette és észrevett valamit:

– Hé, idesüsetek mit találtam! – kiáltotta, és odatartotta nekünk a telefont.

Egy hirdetést mutatott:

SZERETNÉL EGY KUTYÁT?

VAGY CSAK SZERETNÉL EGYET SÉTÁLTATNI?

GYERE EL IDE:

BODOLAI FERENC ADD A MANCSOD ALAPÍTVÁNY

– Gondoljatok csak bele – mondta anya lelkesen –, sokszor elmennénk. Minden egyes alkalommal megsétáltatnánk néhány kutyát, és hogyha megtetszik nekünk egy kutyus akkor elkezdjük magunkhoz szoktatni őt. Aztán egyszer elhozzuk, és akkor végre lesz egy háziállatunk.

– Akkor majd elvisszük kutyasuliba, megetetjük reggel és este...

– Szerintem először jussunk el a menhelyre – szakította meg ábrándozásomat apa.

– Mondjuk igen – mondtam kissé letörve.

– Végül is hétvégén elmehetünk oda – szólt közbe a saját maga által elkezdett beszélgetésbe anya.

Jó, de akkor szombaton, mert Dénesnek vasárnap focimeccse lesz – szólalt meg az idősebb húgom Eszter –, szóval holnapután.

– Mire mennénk anya telefonja nélkül! – mondtam, amiben mindnyájan egyetértettünk.

Pénteken a tanítási órák évszázadoknak, nem is, inkább évezredeknek tűntek. Nagyon vártam már a szombatot. Biztos lesz ott okos, szép, fajtatiszta, valamint keverék, de akármilyen is lesz, akit végül kiválasztunk én nagyon fogom szeretni. Minden nap megetetem és megitatom reggel majd este, napközben pedig játszok vele jó sokat a kertben. Ábrándozásaimból Gabi néni zökkentett vissza az iskolába.

Szombat reggel még egy kicsit lustálkodtam aztán eszembe jutott a menhely. Gyorsan kiugrottam az ágyból, odafutottam az asztalhoz leültem és elkezdtem bekebelezni a gabonapelyhet. Anya, apa és a testvéreim már javában reggeliztek. Én is megreggeliztem felöltöztünk, fogat mostunk és jutalomfalatokat pakoltunk a táskánkba, aztán már indultunk is. Debrecen szélén egy kis erdős részen volt a menhely, hamar odaértünk. Egy kedves narancssárga sapkás bácsi ajánlgatta, hogy melyiket sétáltassuk meg. Végül egy fehér foltos keverék kutya mellett döntöttünk. Az erdőben volt egy hosszú ösvény, ha azon végig mentünk visszajutottunk a menhelyhez.

Hazafelé azon gondolkodtunk, hogy milyen jó lesz, ha majd lesz kutyánk. Majd megbeszéltük, hogy jövő héten is eljövünk ide, és akkor én is sétáltathatok egy négylábút. Ezen a héten jó sok dolgozat volt. Én szeretek dolgozatot írni, de most teljesen hidegen hagyott. Csak a menhelyre gondoltam.

Amikor végre újra hétvége lett megint elmentünk a kis erdőbe. Én egy kistestű kutyát sétáltattam, anya pedig a testvérét. Amíg mi sétáltattuk a testvérpárt anyával addig apa és a testvéreim ottmaradtak a kutyák között. Én egy kicsit megfuttattam a kutyust hogy fáradjon, míg anya kissé mögöttem gyalogolt. Amikor visszaértem egy keveset ittam, megvártam anyát, azután pedig elmeséltem apának mekkora nagy élmény volt kutyát sétáltatni. Már éppen indultunk volna, amikor odaszólt Misi bácsi (az az ember, aki éjjel nappal ott van és gondozza a kedvenceket):

– Nem szeretnék megnézni a kölyökkutyákat? – kérdezte – most már befejeződött az oltási programjuk.

Én rögtön odaszaladtam, és néztem ahogy rohangáltak a ketrecben. Itt a föld tele volt gödrökkel melyeket a kiskutyák ástak. Ahogy néztem az állatokat, az egyik nagyon felkeltette az érdeklődésemet.

– Anya, az a kis szőrgombóc nekem nagyon tetszik! – mondtam, és rámutattam az egyik kölyökre, akinek a testvére is ott volt bent.

– Nekem is nagyon tetszik – válaszolta anya – ti mit gondoltok lányok?

– Nagyon okos kutyának tűnik – mondta Eszti, Julcsi pedig bólintott, mert ő még nem tudott beszélni. Így hát megegyeztünk, hogy még párszor eljövünk, mindig őt sétáltatjuk meg, magunkhoz szoktatjuk és a végén elhozzuk.

Ezután egy hétig sajnos nem tudtunk elmenni oda. Amikor végre eljutottunk az Add a Mancsod Alapítványhoz, természetesen az volt az első, hogy kihoztuk a ketrecből a barna és fehér kutyakölyköt. Ám szegény testvére nagyon örült neki, hogy jövünk, nekünk pedig megesett rajta a szívünk, és őt is elvittük sétálni. A végén azt mondta Misi bácsi:

– Ha szeretnétek legközelebb elvihetitek haza egy próbára, hogy tetszik – e neki a jövődóbeli háza.

Hétfőn reggel nagyon erősen sütött a nap, hiszen március utolsó hetében jártunk. Ezen a napon nagyon jó volt az iskola, mert kiosztották az összes múlt héten írt dolgozatot, és nekem mindegyik ötös lett. Este azon gondolkodtunk mi legyen a mi kis jószágunk neve.

– Szerintem legyen Frakk – mondtam.

– Nem az nem jó Frakk egy öreg kutya – hangolt le anya.

– Legyen inkább Blöki – kontrázott Eszter.

– Az se jó. Az olyan fura – válaszolta apa.

Így gondolkodtunk egész héten, ám szombat reggel a reggelinél, amikor már tudtuk, hogy az indulásig nem lesz meg a név, akkor anya utolsó elkeseredett gondolatmenetét pörgette végig.

– Induljunk ki abból, hogy arról kellene elnevezni, amit mindannyian nagyon szeretünk. Te mit szeretsz nagyon Dénes? – kérdezte anya.

– A könyveket – válaszoltam.

– Eszter te mit szeretsz? – folytatta anya.

– A színezőket – felelte.

– Te, apa?

– A filmeket, a zser... Tényleg! – kiáltotta apa. – A neve legyen Zserbó! Illik rá, hiszen barna és fehér színű, valamint szeretjük a zserbót. Ez mindenkinek nagyon tetszett.

Gyorsan átöltöztünk, és már indultunk is. Felszedtük Zserbót, nem nagyon tetszett neki a visszaút, de az a lényeg, hogy hazajöttünk. Ahogy elengedtük elrohant, körbefutotta a házat vagy kétszer aztán felugrott rám. Nagyon gyorsan eltelt az az egy óra. Leültettük sokszor, megjutalmaztuk érte, simogattuk. Nagyon tetszett neki a kert. Amikor eltelt a megbeszélte idő sajnos vissza kellett vinnünk, de jó volt arra gondolni, hogy legközelebb már itt marad.

Rettentően nehéz volt kivárni ezt az egy hetet, de lassan ez is eltelt. Vasárnap elmentünk érte. Most se tűrte nagyon az utazást, de azért nem történt semmi baj. Amikor hazaértünk szabadon engedték. Nagyon örült neki, körbefutotta a házat, ránk ugrott, megnyalt.

Egész délelőtt vele játszottunk (persze a játékokat már régebben megvettük) eldobtuk a frizbijét próbáltuk neki megtanítani, hogy vissza kell hozni. Annyira örült, hogy nem is foglalkozott a frizbivel, inkább ránk vetette magát, annyira szeretett minket, vagy megugatta a madarakat.

Még ma is megvan ez a hűséges, és csodálatos kutya, mindennap foglalkozunk vele, és megetetjük. Szerintem nagyon jól döntöttünk, hogy befogadtunk egy állatot a családba. Végzőn pedig azt mondom:

VÉGE